

Anne Mulkens: Mamma, waar is dat borsje nou? Uitgeverij Spectrum, Houten 2009. ISBN 9789049102869 (Borstkanker/1).

Soort boek/Stijl: Ervaringsverhaal van Anne Mulkens, bij wie tot twee keer toe borstkanker werd geconstateerd. Anne schrijft niet alleen over de ziekteperiode, maar over een periode van 16 jaar. Het boek bestaat uit columnachtige verhalen, deels voor zichzelf geschreven en deels op verzoek van KWF Kankerbestrijding en Margriet.nl. Door gebruik van een andere lay-out zijn meer persoonlijke en meer beschouwende en becommentariërende stukken te onderscheiden. Het boek leest prettig, beschrijft vele emoties met een nuchtere ondertoon, is open en eerlijk geschreven, soms ontroerend, soms grappig en zet je soms aan het denken.

Over de schrijfster: Anne Mulkens (1960) was officier in het leger, full time manager en werkte bij een werkgever die failliet ging, voordat zij thuis kwam te zitten en borstkanker kreeg. Momenteel werkt zij als docente aan een ROC. Zij heeft twee dochters, Tessa en Lotte, en is getrouwd met Fred, die twee dochters heeft uit een eerder huwelijk. Anne woont met man en dochters in de Achterhoek.

Korte beschrijving: In het boekje staan columns van Anne die over 16 jaar verspreid geschreven zijn. Ze vertellen over ervaringen, emoties en standpunten van haar, haar man, kinderen en hun directe omgeving. We komen iets meer te weten over hoe ze de behandelingen heeft ervaren, wat de impact van kanker op haar leven is en hoe ze zich staande heeft weten te houden. Anne beschrijft o.a. hoe ze een knobbeltje voelde in haar borst en dan vier keer artsen consulteerde die allen vonden dat het wel mee viel, dat het om onschuldige knobbeltjes zou gaan totdat bleek dat ze wel degelijk borstkanker had. Als haar borst dan verwijderd is blijkt ze na twee jaar weer kanker te hebben en moet ze bestraald worden. Anne gaat in op gedachten en gevoelens en standpunten over o.a. onderwerpen als borstreconstructie, onderzoek naar erfelijkheid, embryoselectie en de jaarlijkse borstkankermaand. Ze vertelt niet alleen over wat er gebeurt in haar leven thuis, in het ziekenhuis en in hun directe omgeving. Ze schrijft ook over leven nadat je kanker hebt gehad en weer genezen bent verklaard. Het boek gaat zo volgens Anne over met vallen en opstaan een eigen weg zoeken.

Wat viel op: Wat ik o.a. goed vind aan het boek is dat het een langere periode beschrijft, zodat je ook wat leest over hoe Anne nu tegenover haar borstkanker staat en hoe ze ermee omgaat, wat ze van haar behandelaren vindt. Ook opvallend vond ik dat in haar verhaal duidelijk wordt dat beslissen voor een borstconstructie niet eenvoudig is omdat er duidelijke argumenten voor en tegen zijn. En ik was regelmatig onder de indruk van Anne's houding. Bijvoorbeeld als ze de sauna instapt nadat er een borst is weggehaald. Ik zou het fijn vinden als meer mensen met een handicap duidelijker in de samenleving aanwezig zijn en kunnen zijn. Bijvoorbeeld in de sauna, maar zo is het (nog) niet. Het was indrukwekkend om te lezen dat ze haar kinderen een 'mooie' tekening op haar buik laat maken naast, de lelijke die de arts heeft gemaakt en hoe die tekening haar troost en steun geeft.

Citaten: Pag. 66-67: 'Het blijft uitzonderlijk mooi weer. En zoals ik al beweerde, vind ik het werkelijk grote onzin de aftekening onder veel te warme kleding te verbergen. (...) In het begin erger ik me aan hun naar mijn idee vaak domme opmerkingen. Maar al snel merk ik dat het een positief effect heeft. Het helpt accepteren dat er wel degelijk iets met me aan de hand is. (...) Ook de tekeningen die de twee kinderen op

mijn buik hebben mogen maken hebben een positief effect.(..) Hoe verschillend ze ook zijn, ze vormen een emotionele eenheid: de door Tessa en Lotte gemaakte tekeningen die me er continue aan herinneren dat ik alleen al voor die twee wil overleven en de aftekening om te kúnnen overleven.'

Pag. 145: 'Soms kan ziekenhuispersoneel je behandelen alsof je een ding bent, een object waar iets aan mankeert. De ziekte is belangrijker en interessanter dan de persoon waarin de ziekte zit opgesloten. Ik heb daar veel moeite mee omdat zo'n onpersoonlijke benadering me het gevoel geeft niets waard te zijn. (...) In de loop der jaren ben ik gaan beseffen dat het voor een zorgverlener onmogelijk is de persoonlijke 'handvatten' te zoeken van al die honderden, misschien wel duizenden personen waar hij of zij door de jaren heen mee te maken krijgen. Tevens realiseer ik me dat een onpersoonlijke houding misschien wel de enige bescherming is die zorgverleners ter beschikking staat om te voorkomen dat ze ten onder gaan aan alle ellende waar ze dagelijks mee te maken krijgen.'

Recensies: <http://www.vanstockum.nl/product/12076709/Mama,-waar-is-datborsje-nou%3F.html>

(...) Met veel vaart vertelt ze over de angsten en onzekerheden, feiten en ficties waar zij en haar gezin mee te maken kregen. Ondanks dat borstkanker geen leuk onderwerp is, schiet je af en toe in de lach door de flinke portie humor en zelfspot en de treffend beschreven soms absurde werkelijkheid.

Twentse Courant Tubantia 13 oktober 2009

(<http://www.tctubantia.nl/regio/twente/5650216/Het-is-maar-klein-hoor-een-kleinerwtje.ece>) : '(...) Mulkens gaat niets uit de weg in haar boek. "Het is ontzettend eerlijk. Ik beseff dat het een behoorlijke kijk in mijn privéleven geeft, maar dat is de manier waarop ik geschreven heb. Zonder taboes. Onder een andere naam schrijven was dus geen optie. Dit is hoe het ging en wie ik ben, de ziekte hoort bij mij."

(...) Borstkanker is 'hot' deze maand, stelt Anne een tikje cynisch vast. "Fantastisch hoor, al die aandacht. Maar een hele borstkankermaand?! Stel je voor dat we elke vorm van kanker een maand geven, gezellig wordt dat." Ze windt zich op. "Dan kijk ik naar het Pink Ribbon gala en dan hoor ik ontroerende verhalen, maar ik zie ook al die glamour. Sylvie Meis die er geweldig uitziet, ondanks haar chemo. Ik vind het geweldig voor haar dat ze er zo mooi uit kan zien, maar dat is voor de doorsnee borstkankerpatiënt niet weggelegd. Dat verkeerde beeld van de ziekte kan me kwaad maken."